

mäe kaupa nende endise tee peal, ja nemad olid vtsego imelombel surma tüüsist peasnud. Nende aitaja ning abimees Luupluup seisis nüüd jälle julgest, haukus rõemast ja lipputas sabba, kui olleks tahtnud üttelda: nüüd oleme meie ädda kimbustusest peasnud. Igga teina ei läinud mitte sedda teen mis Riggulas ette wöttis, waid wöttis teen teisele poole. Waesed lapsed ning wöderad tunnistasid Jumalale täno andes, et koer nende peassja olnud, sellepärast uskusid nemad koera juhatamist enam kui Riggula näitamist. Tunneva pärrast allas külla nende kätte paistima, ja Riggulas kütis isse ennast. — Külla liggidal läks teenük maad möda ätkilist järive fallast, seal juhtus herra tüttar foggemata jalga libbistama ja weeris möda fallast alla; agga Luupluup olli kui tuul tema kannul, sossis amostega lapse rietest kinni ja eidi tedda ni kaua rippakile kui inimesed appi joudsid. Seddawiisi targa koera läbbi föigest äddast peasnud, tännasid wöderad ja waesed lapsed Jumalat, kes neile imelikul lombel abbi saatnud. Wöderas herra, kes üks nõukas Saksa-maa mees olli, näitas ennast moeste laste vasto vägga tännolis, tema linkis neile rohkesti raha ja panni neid oma fullu peale koli, kus nemad mõistlikkuks ning waggaks inimeseks ülestasid. Igga suurvel, kui kool seismas, käisid nemad oma truui koeraga forra issa auda watamas, istutasid kenna lillekesi önsa issa aua peale ja andsid täno Issandale, kes neid tännini ni eldest aitnud ja armolikult kaitnud.

Anna ja Jakob.

Miina tahab teile siin lühidelt juttustada Anna ning Jakobi lugu, mis ei ole tuulest wöetud, waid ülle misjärel talvel Saksamaal tööste juhtunud, kui seal vägga rohkest lund maas olli. Kölki linna liggidal õdeini jõe äeres ellas üks talkomees, nimema Lipke, kelle wanem tüttar Anna — üks wiisakas leu näoga viiga, igga önikul veike färruga piima ning koort linna turrule faubale weddas; Jakob olli weddaja. Anna kandis suurvel argi-päval punase seeliku ja rebelise kampsoli, talvel ühe pikka willase kue, agga kes tedda püha-päwa ehtes kirrilus ehk külla wainul kūigel nägi, se römustas ennast, ja rägitalse et mõhi linna saks üsna sellepärrast maale läinud: Anna ebtid watama. Üks wanem sohku-herra, kelle fööki Anna iggapääv piima wiis, juhtus enamist iggakord fögis asja tallitamist leidma, kui tütarlaps seal olli, olgo et wanemale tuld piibu peale wöttis, künakt pöllema pani, sulma wet küssis ehk muud tahtis. Gesinane suurtüngu inimene rääkis siis ikka mõne lahte sõna Anna vasto ja näitas ennast mõne forra ni allandlik, kest teeni armastas naljatamist: et tütarlaps palgeid silitas: agga se juhtus ikka lis kui teeni auuwäärt abikasa praua seal ei olnud ja fögi tüdruk sedda nalja ei näinud! Misugusid lahked naljakad saku leiti ka teistes majjades, ja need hääd inimesed olleksid meie Anna puñased palged wiimaks suure silitamisega kahvaks teinud, kui Jakob